

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.714 van 25 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 28 oktober 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij op 12 november 2008 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2009 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat J.R. KANNAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2008 dient verzoekende partij, in functie van haar Belgische echtgenote, een tweede aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 28 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij op 12 november 2008 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Reden van de beslissing :

Uit het politieverlag dd.17.10.2008 blijkt dat betrokkene en zijn echtgenote sedert enkele jaren geen enkel contact meer met elkaar hebben. De echtgenote van de betrokkene beweert geen enkele band meer te hebben met Z. T. Het is sedert 2005 dat ze met hem geen relatie meer heeft. Sedert 2005 wonen ze ook niet meer samen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, laatste lid van het Vreemdelingenbesluit. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 62, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meerbepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de vier middelen, worden deze samen behandeld.

Ter adstruering van de vier middelen zet de verzoekende partij het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

“ 2. De Middelen :

Schending van artikel 52 § 4, 2^e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bevoegde Minister heeft blijkens de hierbij bestreden beslissing een beslissing genomen op 28.10.2008 hetzij méér dan vijf maand na het indienen van de vestigingsvraag op 05.05.2008 conform het toen geldende formulier zoals was voorzien in bijlage 19 van het K.B. van 8 oktober 1981.

Conform de gemelde bepaling van artikel 52 § 4, 2e lid dient dan de verzoeker in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie conform het model van bijlage 9 bij het gemelde Koninklijk Besluit en niet van een beslissing conform het model van bijlage 21 van het gemelde K.B.

Schending van artikel 52 § 4, laatste lid van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bovendien kan een beslissing betekend volgens het model van bijlage 21 van het K.B van 8 oktober 1981 slechts worden genomen nadat de rechtzoekende een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie conform het model van bijlage 9 van het genoemde K.B. heeft bekomen. De verzoeker bekwam nooit een dergelijke verblijfskaart. Dus zelfs mocht het middel van de termijnoverschrijding en derhalve de schending van art. 52 § 4, 2^e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 worden verworpen dan nog is de betrokkene bediend met een beslissing conform een model dat niet toepasselijk is op zijn juridische verblijfsituatie als houder van een attest van immatriculatie.

Schending van artikel 54 van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het gemelde artikel voorziet in de beëindiging van het verblijf voor een familielid van een burger van de Unie nadat deze een verblijfskaart heeft bekomen en is niet toepasselijk op de vreemdeling die slechts houder is van een attest van immatriculatie zoals de verzoeker in het beschouwde geval. Het artikel vindt derhalve geen toepassing op de verzoeker.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meerbepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

De motivering in rechte van de aangevochten beslissing verwijst naar artikel 54 van het meergemeld K.B. van 8 oktober 1981. Artikel 54 is niet van toepassing op de beschouwde situatie gezien de verzoeker nog geen verblijfskaart heeft bekomen. Derhalve is de motivering dermate gebrekkig dat zij gelijk dient gesteld met de afwezigheid van motivering wat derhalve een schending uitmaakt van de in hoofding aangehaalde wetsartikelen."

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat de middelen van verzoekende partij niet dienstig zijn. Zij merkt op dat verzoekende partij niet betwist dat geen sprake is van een minimum aan relatie en dat de feitelijke motieven niet worden weerlegd, maar enkel de motieven in rechte betwist worden. Aangaande artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit stelt zij dat geheel rechtmatig naar dit artikel werd verwezen, aangezien dit artikel in de mogelijkheid voorziet om ook aan vreemdelingen die in het bezit zijn gesteld van een attest van immatriculatie, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, wanneer zij niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en dat de beslissende overheid terecht meende dat verzoekende partij het verblijfsrecht diende ontnomen te worden. Verwerende partij stelt tevens dat wel degelijk is voldaan aan de formele motiveringsplicht en verwijst in dit kader naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten slotte stelt zij in bijkomende orde dat wanneer verzoekende partij meent dat haar een verblijfskaart (bijlage 9) diende te worden gegeven, gezien geen beslissing was genomen binnen de wettelijke termijn van vijf maanden, ook in deze hypothese terecht verwezen werd naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, aangezien verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing, wegens het niet reageren binnen de voorziene termijn van vijf maanden, over een verblijfsrecht beschikte, waarvan voornoemd document slechts een veruitwendiging was en dat het feit dat zij niet in het bezit was gesteld van dit document geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij wel degelijk een verblijfsrecht had op het moment van de bestreden beslissing.

2.3. In haar repliekmemoirie antwoordt verzoekende partij het volgende:

"2. De Middelen :

Schending van artikel 52 § 4, 2 lid van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verweerder voerde geen enkel onderzoek tijdens de wettelijk voorziene periode van vijf maand om na te gaan of de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking kon komen voor vestiging als gehuwd met een Belgische onderdane.

Uit het feit dat bij het verstrijken van de wettelijk voorziene termijn van vijf maand de vestiging niet is geweigerd kan men niets anders afleiden dan dat de verwerende partij het bestaan van een gezinscel op dat moment heeft aanvaard. De verwerende partij was op de hoogte van het niet bestaan van een gezinscel sedert 2005 en haalt geen enkele reden aan waarom zij nadat er een nieuwe

vestigingsaanvraag werd gelanceerd naliel enige controle te voeren en slechts een onderzoek naar de al dan niet samenleving liet geschieden NA het verstrijken van de termijn van vijf maand.

De verweerder diende derhalve zonder twijfel in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart conform artikel 52 § 4 en niet van een bevel conform het model van bijlage 21 van het KB van 8 oktober 1981 in uitvoering van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is gegrond.

Schending van artikel 52 § 4, laatste lid van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bovendien kan een beslissing betekend volgens het model van bijlage 21 van het K.B van 8 oktober 1981 slechts worden genomen nadat de rechtzoekende een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie conform het model van bijlage 9 van het genoemde K.B. heeft bekomen. De verzoeker bekam nooit een dergelijke verblijfskaart. Dus zelfs mocht het middel van de termijnoverschrijding en derhalve de schending van art 52 § 4, 2^e lid van het K.B. van 8 oktober 1981 worden verworpen dan nog is de betrokkene bediend met een beslissing conform het model dat niet toepasselijk is op zijn juridische verblijfssituatie als houder van een attest van immatriculatie.

Het arrest van immatriculatie is noch een “verklaring van inschrijving”, noch een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”

Het tweede middel is gegrond.

Schending van artikel 54 van het K.B. van 8 oktober 1981 in uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het gemelde artikel voorziet in de beëindiging van het verblijf voor een familielid van een burger van de Unie nadat deze een verblijfskaart heeft bekomen en is niet toepasselijk op de vreemdeling die slechts houder is van een attest van immatriculatie zoals de verzoeker in het beschouwde geval. Het attest van immatriculatie is geen “verklaring van inschrijving”, noch een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”

Bovendien vereist het voormelde art 54 dat de rechtzoekende niet meer aan de voorwaarden zou voldoen. De situatie van de verzoeker is echter op het vlak van zijn relatie met zijn echtgenote ongewijzigd sedert 2005. Blijkens de houding van de verweerder werd de verzoeker bij het verstrijken van de vijf maand termijn geacht een gezinscel te vormen en enkele weken nadien niet meer daar waar verweerder sedert 2005 wist dat de huwelijkspartners niet meer samenleefden.

De verwerende partij vermag niet op een ongewijzigde situatie sedert zij stilzwijgend de vestiging toestond plots beslissen dat de verzoeker niet meer aan de voorwaarden voldoet waar hij evenmin aan voldeed op het moment dat het verblijfsrecht hem werd gegund. Het aspect dat mogelijks er sprake is van een zware nalatigheid vanwege de overheid welke alle mogelijkheid had de nodige controles te doen vooraleer de rechtzoekende een verblijfsrecht te gunnen en deze mogelijkheid niet heeft benut verandert niets aan de vaststelling dat hoe dan ook het voormelde art. 54 van het K.B. van 8 oktober 1981 is geschonden daar hoe dan ook het artikel in geen enkele hypothese toepassing kan hebben op de situatie van de verzoeker.

Het derde middel is gegrond.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meerbepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

De motivering in rechte van de aangevochten beslissing verwijst naar artikel 54 van het meergemeld K.B. van 8 oktober 1981. Artikel 54 is niet van toepassing op de beschouwde situatie gezien de

verzoeker nog geen verblijfskaart heeft bekomen. En zelfs als men aanneemt dat het gunnen van een verblijfsrecht niet kan gelijkgesteld worden met de afgifte van een verblijfskaart waar in het beschouwde geval enkel het verblijfsrecht werd gegund dan nog vermag de Minister niet om bij een volstrekt ongewijzigde situatie bij een tijdsverloop van hooguit enkele weken eerst te oordelen dat de voorwaarden vervuld zijn en verblijfsrecht gunnen om enkele weken later te oordelen dat de voorwaarden “niet meer” vervuld zijn om het verder verblijf te weigeren. Het feit dat de overheid mogelijks nalatig is geweest wat betreft het tijdig controleren van de feitelijke situatie mag niet in haar voordeel worden geïnterpreteerd waar zij een zorgvuldigheidsplicht heeft en niet bewijst, zelfs niet stelt dat wat dan ook haar zou belet hebben tijdig de nodige controles te doen. De motivering is dermate gebrekkig dat zij gelijk dient gesteld met de afwezigheid van motivering wat derhalve een schending uitmaakt van de in hoofding aangehaalde wetsartikelen.

Het vierde middel is gegrond.

Derhalve is de beslissing tot weigering van de vestiging door de verweerder onterecht genomen en dient zij vernietigd te worden.”

4.4. De door verzoekende partij ingeroepen bepalingen van het Vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

- Artikel 52, § 4:

“§ 4. (eerste lid)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een « verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

(derde lid)

(vierde lid)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

- Artikel 54:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling, met name artikel 42quater, § 1, 4°, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 9 mei 2008, in functie van haar Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging overeenkomstig het model van bijlage 19 heeft gedaan en dat haar een attest van immatriculatie werd afgeleverd geldig tot 8 oktober 2008, datum waarop zij zich ten laatste diende aan te bieden om zich de beslissing aangaande de vestigingsaanvraag te laten betekenen. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat vijf maanden verstreken zijn sinds het indienen van de vestigingsaanvraag zonder dat een beslissing werd meegedeeld en blijkt niet dat verzoekende partij een verblijfskaart (bijlage 9) heeft ontvangen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat ten eerste artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit is geschonden, aangezien meer dan vijf maanden zijn verstreken sinds het indienen van haar vestigingsaanvraag en zij op basis van voornoemd artikel een verblijfskaart conform bijlage 9 had moeten krijgen en geen beslissing conform bijlage 21, ten tweede dat artikel 52, § 4, laatste lid van voornoemd besluit is geschonden, aangezien een beslissing conform bijlage 21 slechts kan worden genomen nadat de rechtzoekende een verblijfskaart (bijlage 9) heeft bekomen en verzoekende partij geen houder is van zulke verblijfskaart, maar van een attest van immatriculatie en ten derde dat artikel 54 van voornoemd besluit is geschonden, aangezien dit artikel voorziet in de beëindiging van het verblijf nadat het familielid van de burger van de Unie een verblijfskaart bekomen heeft en niet van toepassing is op de vreemdeling die slechts houder is van een attest van immatriculatie, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit betreft de situatie waarin het verblijfsrecht wordt toegekend, hetzij door een positieve beslissing, hetzij door het verstrijken van de termijn van vijf maanden. Artikel 52, § 4, laatste lid van voornoemd besluit betreft de situatie waarin het verblijfsrecht wordt geweigerd. In casu ligt noch de ene noch de andere situatie voor, maar gaat het integendeel om de situatie waarin een toegekend verblijfsrecht wordt beëindigd, zoals ook blijkt uit het opschrift van de bestreden beslissing (*“beëindiging van het verblijfsrecht”*) en uit de bestreden beslissing zelf (*“(…) wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf (...)”*). In de feitelijke motivering van de bestreden beslissing, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij deze motivering niet betwist, wordt verwezen naar een politieverlag van 17 oktober 2008 en aldus van na het verstrijken van de termijn van vijf maanden die overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit gelijk gesteld wordt met de erkenning van het verblijfsrecht. Uit deze drie elementen blijkt derhalve dat verzoekende partij een verblijfsrecht had, maar dat dit verblijfsrecht door de bestreden beslissing beëindigd werd. Het feit dat verzoekende partij nog geen verblijfskaart (bijlage 9) had ontvangen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, door het verstrijken van de termijn van vijf maanden, oorspronkelijk een verblijfsrecht had bekomen.

De bestreden beslissing schendt dan ook niet artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, gezien deze bepaling in casu niet van toepassing is en de bestreden beslissing ook niet in uitvoering van deze bepaling is genomen. Ook een schending van artikel 52, § 4, laatste lid van voornoemd besluit kan niet aangenomen worden, gezien ook deze bepaling een andere situatie betreft, met name het geval waarin het verblijfsrecht niet erkend wordt. De beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21) moet worden onderscheiden van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten. Ten deze merkt de Raad overigens op dat verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel verwijst naar de betekening van een beslissing volgens het model van bijlage 21, terwijl de bepaling waarvan zij in dit middel de schending aanvoert, met name artikel 52, § 4, laatste lid van het

Vreemdelingenbesluit, de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 betreft, zodat dit middel niet ter zake dienend is.

Gelet op het voorgaande kan ook een schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing wel degelijk de beëindiging van het verblijf in toepassing van één van de opgesomde bepalingen van de Vreemdelingenwet, in casu artikel 42quater, betreft. Zoals hoger reeds gesteld, doet het feit dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing nog geen verblijfskaart bekomen had, geen afbreuk aan het feit dat zij reeds een verblijfsrecht had en aan het feit dat dit verblijfsrecht dan ook kon worden beëindigd onder de voorwaarden in de Vreemdelingenwet bepaald. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij de feitelijke motivering van de bestreden beslissing niet betwist en aldus niet betwist dat op 17 oktober 2008 is vastgesteld geworden dat geen contact, geen band, geen relatie en geen samenwonen tussen verzoekende partij en haar echtgenote meer bestaat en zelfs uitdrukkelijk erkent dat tussen hen geen gezinscel meer bestaat.

Daar waar verzoekende partij in het laatste middel de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoert (*“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 alinea 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” en “van de algemene rechtsbeginselen, meerbepaald de motiveringsplicht”*) en uiteenzet dat de motivering in rechte van de bestreden beslissing verwijst naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, terwijl deze bepaling niet van toepassing is aangezien verzoekende partij nog geen verblijfskaart had bekomen, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hoger is gesteld: aangezien de bestreden beslissing een beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet betreft, is de bestreden beslissing wel degelijk genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Zoals verzoekende partij in haar repliekmemorie stelt, is een attest van immatriculatie inderdaad geen verklaring van inschrijving noch een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, maar zoals reeds herhaaldelijk gesteld had verzoekende partij een verblijfsrecht gekregen, zonder dat dit reeds veruitwendigd was geworden in de afgifte van de verblijfskaart (bijlage 9). Dat zij nog niet in het bezit was van een verblijfskaart staat niet eraan in de weg dat verzoekende partij een verblijfsrecht had en dat dit verblijfsrecht door de bestreden beslissing in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit beëindigd werd. De gemachtigde van de minister verwijst derhalve naar de correcte juridische grondslag. Gezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk de juridische grondslag aangeeft en deze ook correct is, kan noch een schending van de formele noch van de materiële motiveringsplicht aangenomen worden.

Ten overvloede wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij de feitelijke motivering van de bestreden beslissing niet in de uiteenzetting van haar middel betreft en dat zij in haar verzoekschrift en in haar repliekmemorie bovendien meermaals erkent dat tussen haar en haar echtgenote geen gezinscel meer bestaat.

Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en van de *“algemene rechtsbeginselen, meerbepaald (...), de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging”* in het vierde middel, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat verzoekende partij zich in de uiteenzetting van dit middel beperkt tot de door haar aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht en niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging schendt. In de mate dat het vierde middel betrekking heeft op de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging is het derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Ook in de mate dat verzoekende partij een schending opwerpt van *“de algemene beginselen van*

behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij is om in de eerste plaats aan te geven welk rechtsbeginsel zij precies geschonden acht. Het is derhalve niet aan de Raad om uit de uiteenzetting van verzoekende partij een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting, in de mate dat deze betrekking heeft op de aangevoerde schending van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij in haar repliekmemorie zich niet beperkt tot een loutere toelichting van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift met betrekking tot de door haar aangebrachte middelen heeft uiteengezet, maar in de uiteenzetting van haar eerste, derde en vierde middel een geheel nieuwe argumentatie ontwikkeld met betrekking tot het bestaan van een gezinscel, het ongewijzigd zijn van de situatie sinds 2005 en nalatigheid van verwerende partij aangaande de controle van de gezinscel. In het vierde middel wordt tevens voor het eerst een argumentatie ontwikkeld met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op het feit dat de repliekmemorie slechts tot doel heeft verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch haar geenszins kan toelaten nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten en gelet op het feit dat verzoekende partij nalaat aan te tonen dat deze nieuwe argumenten de openbare orde raken en niet konden worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift, kunnen de in het verzoekschrift aangebrachte middelen niet op ontvankelijke wijze in de repliekmemorie gestoeld worden op nieuwe argumenten (cf. RvS 9 oktober 2003, nr. 124.062).

De vier middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.